

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5070/2020
09.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Славка Којић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Илић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 412/20 од 23.06.2020. године, у седници одржаној дана 09.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 412/20 од 23.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 469/19 од 09.10.2019. године, исправљеном решењем истог суда П 469/19 од 28.02.2020. године, првим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде за некоришћење сувласничке ствари, за период почев од 01.12.2011. године до 30.09.2018. године исплати укупан износ од 554.730,00 динара, са законском затезном каматом од 16.10.2018. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате. Другим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 412/20 од 23.06.2020. године, првим ставом изреке, жалба туженог је усвојена, а жалба тужиље одбијена и првостепена пресуда преиначена у побијаном усвајајућем делу из става првог изреке, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиљи на име накнаде за некоришћење сувласничке ствари, за период почев од 01.12.2011. године до 30.09.2018. године, исплати укупан износ од 554.730,00 динара, са законском затезном каматом од 09.10.2019. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате и у побијаном делу одлуке о трошковима поступка из става другог изреке, тако што је тужиља обавезана да туженом накнади трошкове првостепеног парничног поступка у износу од 267.711,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате. Другим ставом изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 87.694,00 динара. Трећим ставом изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Указивање тужиле на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП је неосновано, јер у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, брак парничних странака разведен је 28.12.2008. године, а странке су и након развода брака остале да живе у стану у ..., у улици ... број ..., чији су сувласници са по $\frac{1}{2}$, јер нису решили своја стамбена питања. Како се однос међу бившим супружницима погоршао тужила је одлучила да се са малолетном децом која су јој поверена на вршење родитељског права у октобру (новембру) 2011. године исели из предметног стана. Тужила након иселења из стана није имала нове кључеве од стана, нити од терасних врата на којима су браве замењене након њеног иселења. Тужила је са децом живела као подстанар до јуна 2015. године, након чега се преселила у стан који је купила у улици Као корисник комуналних услуга у рачунима за грејање и воду означена је тужила, а у „Електровојводици“ тужили нису одобрили да рачуни од дана њеног пресељења, односно од подношења захтева за измену корисника услуга, гласе на име туженог. Тужени је након иселења тужиле користио електричну енергију у предметном стану и плаћао рачуне иако су гласили на тужилу. Тужени се без обавештења тужиле сагласио да се у дворишту сруши шупа коју су парничне странке користиле за време док су живеле заједно, услед чега је остварио одређени приход. Тужила није оглашавала издавање предметног стана, а тужени је у периоду од 01.12.2011. године до 30.09.2018. године у искључивом поседу стана који није издавао у закуп. У правноснажно окончаном поступку развргнућа предметног стана Р1 95/10, одлучено је да се сувласништво развргне јавном продајом предметног стана. Тужени није покретао поступак јавне продаје, већ је понудио тужили износ од 15.000 евра и опрост износа на име пенала на који је тужила била обавезана у другом судском поступку са туженим, уз услов да тужена одустане од тужбе у овом поступку, што тужила није прихватила. Тужила је покренула поступак јавне продаје непокретности пред Основним судом у Зрењанину ИИ 1019/17, који је спроведен пред јавним извршитељем и спорна непокретност додељена тужили као купцу и продата јој за цену од 2.205.000,00 динара. Тужила је, као купац, након извршене примопредаје кључева спорног стана 18.04.2019. године стекла државину на наведеној непокретности.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог који је без правног основа користио тужилин сувласнички удео, да тужили исплати износ који одговара половини износа који би се могао убирати да је предметни стан издаван у закуп, са образложењем да је захтевом

тужиље за развргнуће сувласништва реалном деобом, на који тужени није пристао, тужиља заправо тражила да јој тужени омогући да свој део некретнине користи.

Другостепени суд је одбио тужбени захтев налазећи да тужиља нема право на тражену накнаду за некоришћење свог сувласничког удела јер је тужиља самовољно напустила стан, тужени је није противправно спречио у коришћењу њеног сувласничког удела, а након иселјења из стана тужиља није подносила тужбу за предају у супосед у циљу коришћења свог сувласничког удела, нити је такав захтев поставила у овој парници.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је становиште другостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева.

Одредбом члана 14. став 1. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да сувласник има право да ствар држи и да је користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом делу, не повређујући права осталих сувласника, а чланом 38. став 2. истог закона да савестан држалац није дужан да плати накнаду за коришћење ствари нити одговара за погоршање и пропаст ствари који су настали за време његовог савесног држања.

Наиме, када један од сувласника има искључиву државину сувласничке ствари, од које не стиче приходе (закупнину и слично), право осталих сувласника на накнаду за некоришћење својих сувласничких удела на спорној непокретности, у одсуству противправности, условљено је несумњивом манифестацијом воље тих сувласника, да користе своју непокретност, што подразумева подношење тужбе за предају у супосед или предлога за уређење начина коришћења сувласничке непокретности, јер је то правно релевантна манифестација воље, која доводи до поседа, односно коришћења сувласничке непокретности. У овом случају, тужиља није на правно релевантан начин манифестовала вољу за коришћење сувласничке непокретности, сразмерно свом сувласничком уделу, није поднела тужбу за предају у супосед, нити је доказала да је тражила предају новог кључа од стана, а да јој тужени кључ није дао. Супротно ревизијским наводима, околност да је тужиља поднела захтев за развргнуће спорног стана физичком деобом, чиме би постала искључиви власник и држалац новоформиране стамбене јединице, не може се изједначити са коришћењем сувласничког удела на целој непокретности, што јесте предмет овог спора, како је то правилно закључио и другостепени суд. Код свега наведеног, неосновано се ревизијским наводима оспорава правилност примене материјалног права.

Осталим наводима ревизије тужиље се оспорава утврђено чињенично стање, а због чега се ревизија у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, не може изјавити.

Из изнетих разлога, а на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**